

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 10.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7294** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството, към което е присъединено адм.д № 7220/2019г. по описа на АССГ, е с предмет обективно съединени иски по реда на чл.203 АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ,

Ищецът ЕТ [фирма](с предишно наименование [фирма]), чрез адв. дружество „В., Ж. И ПАРТНЬОРИ“ с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет.2 твърди, че във връзка с обжалване на НП-414 от 17.12.2014г. на председателя на Комисия за водно и енергийно регулиране(КЕВР) е направило разноски за адвокатско възнаграждение за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство в размер на 1356 лв.(с ДДС) в производството по НАХД 1465/2015г. по описа на РС [населено място] и в размер на 1356 лв.(с ДДС) в касационното производство по КНАХД 124/2016г. по описа на АС [населено място]. Обжалваното НП е отменено с влязъл в законна сила съдебен акт на 17.05.2016г. Обосновава наличието на предпоставките на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за причинените имуществени вреди в претендирания размер за двете инстанции, които претендира ведно със законната лихва от 17.05.2016г. Моли за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

Ищецът в съдебно заседание се представлява от адв. Г., която моли исковата молба да бъде уважена и бъдат присъдени разноските в настоящето производство, за което представя списък.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба и в хода на съдебното производство, чрез процесуалния си представител, по същество оспорва исковите като

неоснователни и недоказани. Счита, че вредите, които са претендирани по делото не подлежат на обезщетяване. Ищецът е разполагал с юрисконсулти, които могат да осъществяват правната защита и съдействие по съдебен ред срещу издаденото наказателно постановление, поради което не е била налице необходимост да се ангажира АД „В., Ж. и Партньори“. Направените от ищеца разходи за адвокатски възнаграждения за процесуално представителство не биха могли да се разглеждат като пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното наказателно постановление. Позовава се на ТР №2/03.06.2009г. по тълк. дело №7/2008г. на ОС на ВАС, съгласно което административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалба срещу решенията на районните съдилища по административно наказателни дела. В съдебното производство по ЗАНН пред районния съд също не се следват разноски на жалбоподателя, ако обжалваното от него наказателно постановление бъде отменено. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради ниската фактическа и правна сложност на делото и се иска намаляването му до минималния размер. Твърди се, че адвокатското възнаграждение не е „справедливо и обосновано“ по смисъла на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, а регламентираният в Наредба №1/09.07.2004г. начин на определяне при съобразяване на материалния интерес по делото е в нарушение на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и не следва да се прилага по силата на чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

От страните са представени писмени бележки, в които излагат подробни съображения. Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата претенция. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно развитото се наказателно административно производство по НАХД №1465/2015г. по описа на РС [населено място], образувано по жалба на ищеца срещу НП №414/17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР, с което на [фирма] за извършено нарушение на чл. 206, ал.1 от Закон за енергетиката във вр. с чл. 3.5.2 от Лицензия № Л – 138 – 07/13.08.2004г. и на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева. В НАХД 1465/2015г. на РС [населено място] е приложено пълномощно, с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да оказва правна защита и процесуално представителство по образувани съдебни производства пред съответния съд, без ограничения. Пълномощното е общо, с нотариална заверка на подписите и достоверна дата - 24.10.2014г. С пълномощно Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адв. И. Й. А. за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред въззивния съд по дело № 1465/2015г. По делото е подадена жалба, проведено е едно съдебно заседание с участието на адв. А., който е изготвил и писмени бележки. Със съдебно решение № 83/16.02.2016г. на Районен съд [населено място] по НАХД № 1465/2015г. е отменено наказателно постановление №НП 414/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР.

Съдебното решение е обжалвано с касационна жалба, подадена от КЕВР. По жалбата е образувано КНАХД № 124/2016г. по описа на Административен съд [населено място]. По делото е проведено едно съдебно заседание с участието на адв. А., от който са депозиран писмени бележки. Със съдебно решение №141/17.05.2016г. по КНАХД № 124/2016г. по описа на Административен съд [населено място] е оставено в сила

решението на въззивната инстанция.

Пред настоящата инстанция са представени договори за правна защита и съдействие № 4365/08.04.2015г.(л.35 от настоящото дело) и №7923/31.03.2016г.(по присъединеното адм.дело № 7220/2019 г. на АССГ, по силата на които [фирма] е възложило на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да осъществява правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на процесното наказателно постановление пред въззивната инстанция и съответното решение – пред касационната инстанция, срещу възнаграждение в размер от 1356 лева за всяка инстанция, което съгласно договореното следва да бъде заплатено по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура. Процесуалното представителство по въззивното и касационното производство е осъществено въз основа на общото пълномощно с нотариална заверка на подписите от 24.10.2014г.

За доказване на извършеното плащане на договореното възнаграждение по сметката на ищеца, са представени писмени доказателства, а именно:

-По договор за правна защита и съдействие № 4365/08.04.2015г.: фактура № 0..04779/08.04.2015г.; платежно нареждане за кредитен превод от 17.04.2015г. и отчет по сметка, изготвен на 17.05.2019г.

-По договор за правна защита и съдействие №7923/31.03.2016г.(по присъединеното адм.дело на АССГ): фактура № 0..08546/31.03.2016г.; платежно нареждане за кредитен превод от 08.04.2016г. и отчет по сметка, изготвен на 17.05.2019г.

Писмените доказателства, установяващи плащането, упълномощаването и процесуалното представителство не са оспорени по делото от ответника. Същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред районния съд и пред касационната инстанция и плащане по банков път със заверка на сметката на получателя до приключване на съдебното производство пред съответната инстанция, както и че сумите са постъпили по сметка на адвокатското дружество, преди приключване на съответното дело.

В настоящето съдебно са приети справки за висящите съдебни производства със страна ищеца, средно за процесните месеци през 2015г. - 296 дела, при средна бройка на назначените юрисконсулти 8, за 2016г. – съответно 416 дела и 8 юрисконсулти.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено обжалваното НП, с което на ищеца е било наложено административно наказание за допуснатото административно нарушение, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменено наказателното постановление не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт, развило се пред две инстанции – въззивна и касационна. По делото, приключило с отмяна на обжалваното наказателно постановление от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт във въззивното производство пред РС [населено място] и в касационното производство пред АС [населено място] и това не се оспорва.

В представените договори за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 1356 лв. за всяка инстанция, като е доказано реално извършено плащане, което не се оспорва от ответника.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска, че заплатеното адвокатско възнаграждение не представлява пряка и непосредствена последица от увреждането. Напротив, ако не бе издадено това наказателно постановление, то и ищецът не би се нуждаел от правна помощ и ангажирането на адвокат. Ангажирането на адвокат в това производство не е задължително, но само този факт не може да доведе до извод, че липсата на задължителност не е в пряка причинна връзка с издаденото наказателно постановление, още повече, че на всеки е предоставено право да защити правата и интересите си по начин, по който прецени и това право е конституционно установено и гарантирано. Неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на ответника по иска, че ищецът е разполагал с юрисконсулти и те са могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, а не да ангажират адвокат, защото само и единствено в преценката на ищеца е да съобрази дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти. Тази преценка не подлежи на съдебен контрол, тъй като се осъществява самостоятелно от ищеца. Изборът на адвокатска защита не може да се разглежда като утежняващо интересите на ищеца действие. Предвид изложеното разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ е неприложима.

Следва да се има предвид също, че в производствата по ЗАНН, субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства

разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на НП, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която не е възстановена, и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл.4 от ЗОДОВ (в този смисъл и ТР №1/15.03.2017 г. по ТД №1/2016 г. на ОСС на ВАС).

В тълкувателното решение изрично е посочено, че производството е исково и страните разполагат с доказателствената тежест, при спазване на състезателното начало, да установят исканията си, което и ищецът в настоящето производство по ЗОДОВ е сторил, поради което е неоснователно възражението на ответника, че доказателствата за плащане на адвокатското възнаграждение са несвоевременно представени и следвало да бъдат представени във въззивното и касационно производство.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делото, приключило с отмяна на обжалваното наказателно постановление от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В представения по делото договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на по 1356 лева, съответно за първа и за касационна инстанция, като безспорно е доказано реално извършено плащане в това производство.

Предвид изложеното, съдът приема, че ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй като реално е заплатил адвокатско възнаграждение, които са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразния акт – процесното НП. Ето защо, исковите претенции са доказани по основание.

Що се касае до своевременно направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в хода на административното оспорване на НП и за редуциране по реда на чл.78,ал.5 от ГПК, съдът намира същото за неоснователно.

Договореното във всяко едно от административно наказателните производства(пред РС и Адм.С) адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лв. с ДДС е определено съобразно действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18, ал.2, във вр. с чл.17, ал.2, т.4 и §2а от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум $/830+10\ 000 \times 3\% = 1130$ лв.; $1130+20\% \text{ ДДС} = 1356$ лв./ По смисъла на §2а от Наредба №1 начисленото върху адвокатското възнаграждение ДДС се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение.

За да отговори на възражението на ответника относно съществено надвишаване от претендираното обезщетение на разумния и обичаен размер на такова и искането за намаляването му, съдът отново се позовава на мотивите на цитираното и по-горе Тълкувателно решение № 1/2017 г. на ВАС, в което изрично е отбелязано, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 3б, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), сиреч да е обоснован и справедлив, което означава да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява, или да облагодетелства интересите,

на която и да е от страните в производството. В разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗА е предвидено освен, че размерът на договореното адвокатско възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, също и че не може да е по-нисък от предвидения в наредбата на ВСС размер за съответния вид работа. В чл. 18, ал. 1 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, каквото е установено в случая да е извършил за ищеца пред РС - Габрово и Административен съд - Габрово адвокатското дружество чрез упълномощения адвокат, когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв., а за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административно - наказателен характер, извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лв. (чл. 18, ал. 3 от Наредбата).

Предвидените по Наредбата размери са само долна граница, под която адвокатите не могат да договорят възнаграждение за оказаната от тях правна помощ, а самият размер се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента. Определянето на размера на възнаграждението като обоснован и справедлив е в зависимост от характеристиките и обема на конкретно оказаната правна помощ и във връзка със спецификите, сложността, продължителността и предмета на конкретното производство. В случая, оказаната от адвокатска правна помощ е имала своето съществено значение по делото, проведено пред Районния съд, пред който е постигнат и благоприятен за ищеца резултат – отмяна на наказателното постановление, потвърден по-късно и от Административния съд. Дейността на пълномощника на ищеца пред Районен съд Габрово се е изразила не само в изготвяне на жалба срещу отмененото впоследствие наказателно постановление, но и в осъществено процесуално представителство в проведеното по делото едно съдебно заседание, в което е проведено съдебно следствие и са били събирани доказателства. Ето защо, в процесния случай уговореният и заплатен от ищеца размер на адвокатското възнаграждение от 1356(с вкл. ДДС) лева за представителство пред тази съдебна инстанция следва да се определи като съразмерен и съответстващ на критериите по чл. 36, ал. 2 от ЗА и поради това съдът намира, че присъждане на обезщетение в претендирания минимален такъв по Наредбата, който с оглед характера на наложената с наказателното постановление имуществена санкция в размер на 20 000лв., не е несъответно на принципа на справедливостта, доколкото така направеният разход за адвокат за представителство пред Районния съд е отговарял на фактическата и правна сложност на развилото се пред този съд производство.

В развилото се касационно производство по КАНД № 124/2016г. пред Административния съд – Г., упълномощеният адвокат е представил отговор по касационната жалба и е участвал активно в проведеното съдебно заседание. Затова и съдът намира, че заплатеното от ищеца възнаграждение за адвокат за пред тази съдебна инстанция в минималния размер на 1356 (с вкл. ДДС)лева е съответен на фактическата и правна сложност на проведеното

пред Административния съд производство. Съдът намира, че не са налице основания по отношение дължимите разноски, направени пред касационната инстанция, да се прилага разпоредбата на ал.3 на чл.18 от Тарифата за минималните адвокатски възнаграждения (в каквато насока има отделни решения), доколкото същата касае процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административно наказателен характер, извън случаите по ал. 2, т.е такива с нематериален интерес.

Наредбата е подзаконов нормативен акт, приет в съответствие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл.18, ал.1, т.4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл.132, ал.1, т.5 от ЗА. Тъй като платеното от ищеца в административно наказателното производство възнаграждение е в минимален размер, то с оглед разпоредбата на чл.36, ал.2 от ГПК, съдът намира искането на ответника претендираното обезщетение да бъде редуцирано поради прекомерност, за неоснователно.

Законът за адвокатурата е предвидил възможност Висшият адвокатски съвет като представителен орган на адвокатурата да приема подзаконови актове, свързани с дейността на адвокатурата. Делегираното правомощие да приема актове свързани с нейното самоуправление, представлява израз на публичната власт на народа. Ето защо легитимните цели, които се преследват с процесната наредба са свързани с преследването на възложените по силата на чл.134 от Конституцията задължения на адвокатурата да защитава правата и интересите на гражданите, в условията на независимост от останалите власти, което би могло да бъде постигнато единствено чрез самоуправление и самоиздръжка. В този смисъл, приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения представлява израз на частично делегираната и по закон нормотворческа публична функция, спазвайки принципите на самоуправление и самоиздръжка.С оглед на това, възраженията на ответника за това, че Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения не може да намери приложение предвид практиката на съда при Европейския съюз и на основание чл.15 от ЗНА, поради нейното противоречие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА, са изцяло неоснователни, поради факта, че текстът на чл.36, ал.2 от ЗА изрично посочва, че договорените размери следва да са обосновани и справедливи, но не по-малки от предвидения в Наредбата №1 минимален размер.

По изложените съображения съдът намира, че са налице основанията за уважаване на исковите претенции, като основателни и доказани по размер и следва да бъдат уважени изцяло, поради това, че са налице предпоставките по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК е прието, че при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната

лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Това обуславя основателност на претенцията за присъждане на законната лихва върху размера на обезщетението, считано от 17.05.2016г.

Предвид изхода на спора и по аргумент на противното на чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането на ищеца за присъждане на сторени разноски и възнаграждение за адвокат в производството е основателно.

Предвид нормата на чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ, съгласно която, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, а освен това, съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска, то на ищеца, следва да бъдат присъдени и претендираните деловодни разноски по настоящото производство: държавна такса общо 50 лева и заплатеното възнаграждение за един адвокат – 396 лева, с включен ДДС, или общо – 446 лева. Възнаграждението е определено с оглед общия материален интерес възлизащ на 2 712 лв. и съобразно чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет и съобразявайки се с направеното възражение за прекомерност.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 4 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] **обезщетение за имуществени вреди, в размер на 1 356 лева** (хиляда, триста и петдесет и шест лева), представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ [населено място], за защита по НАХД №1465/2015г. по описа на РС [населено място], образувано по жалба на ищеца срещу НП №414/17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР, с което на [фирма] за извършено нарушение на чл. 206, ал.1 от Закон за енергетиката във вр. с чл. 3.5.2 от Лицензия № Л – 138 – 07/13.08.2004г. и на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева, **ведно със законната лихва, считано от 17.05.2016г.** - датата на влизане в сила решението на Районен съд – Габрово, до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] **обезщетение за имуществени вреди, в размер на 1 356 лева** (хиляда, триста и петдесет и шест лева), представляваща

заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ [населено място], за защита по КНАХД 124/2016г. по описа на АС [населено място], **ведно със законната лихва от 17.05.2016г.**

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да възстанови на [фирма], със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 446 лв. (четиристотин и четиридесет и шест лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: